

Tornooien en exhibities

De Hasseltse waterpoloploeg is ook jaren lang een graaggeziene gast geweest op diverse tornooien in binnen- en buitenland. Niet zozeer omwille van het goede spel, eerder omwille van het feit dat waar Hasselaren optraden er steeds iets te beleven viel.

Het is ons onmogelijk alle tornooien op te noemen, we beperken ons tot die waar we alleen goede herinneringen aan overhouden. In Namen werden we uitgenodigd voor de viering van een bepaalde verjaardag. Tussen een groot aantal buitenlandse ploegen, werd Hasselt, het jaar na het kampioenschap, als één van de kandidaten op de overwinning. Tegen Mönchengladbach werd de wedstrijd van de mogelijke overwinning gespeeld. Dat we zo maar niet de kaas van onze boterham zouden laten nemen hoeft natuurlijk niet vermeld. Het wekt dan ook geen verwondering dat de Duitsers, die na een hard bevochten wedstrijd uiteindelijk de overwinning behaalden, de Hasselaren beschouwden als een groep "Schweinchen". In Verviers hebben we, dankzij het betere doelgemiddelde de overwinning behaald. Zo heeft de mooie trofee één jaar lang op de schouw van Maurice Hoex geprikt. Van trofee gesproken, door Borgerhout werden we een jaar uitgenodigd om een tornooi te komen spelen. Ook hier sleepten we de overwinning in de wacht. Toen Maurice Hoex voor aanvang van het tornooi ging informeren welke de prijzen waren toonde de plaatselijke voorzitter hem heel fier een kunstig statief met de woorden dat dat "koenstwaark" de eerste prijs voorstelde. Al het enthousiasme van de man zank hem in de schoenen toen Maurice repliceerde: "Es da een koenstwaark?". Het beeld in kwestie prijkt nog altijd in onze prijzen kast.

Het beste tornooi speelden we in Roermond. Tussen een elite van Nederlandse en Duitse ploegen waren het de "Belzen" uit Hasselt die de finale wisten te bereiken tegen Kerkrade. Een finale om van te snoepen. Na de vier kwartjes moesten we uiteindelijk de duimen leggen met 4-3, maar we hadden wel degelijk propaganda gemaakt voor het Belgische waterpolo. De finale werd overigens geleid door een dame, die volgens Maurice zo goed geleid had, dat hij haar prompt ging uitnodigen om ook een paar wedstrijden te komen leiden op ons tornooi dat enkele maanden later doorging.

In Bell hebben we ook een jaar gespeeld. Hieraan houden we goede herinneringen over daar we eersteklasser Scaldis in bedwing wisten te houden met 5-5.

Eindhoven, de geboortestad van onze trainer Paul Heeren, is meer dan eens het reisdoel geweest van de Hasseltse ploeg. Buiten tal van oefenwedstrijden tegen Aegir, waren er ook heel wat tornooien. De universiteitsploeg Nayade heeft ons meer dan eens uitgenodigd op haar jaarlijkse organisatie. Als meest markant feit herinneren we ons hier de esbattermenten van Eddy Swaeb. Hij had met zijn rechtstreekse tegenstander afgesproken dat ze alleen het hoogstnodige zouden zwemmen. Swaebke vond het namelijk te vermoeiend om in alle wedstrijden voor honderd procent door te gaan. Toen dan op zeker moment die Hollander, tegen de afspraken in, toch van hem wegzwoom, schaarde Swaebke naar wat hij krijgen kon. Als trofee bewaart hij van die wedstrijd een stuk zwembroek, die op dat moment ongelukkig de geest gaf. Die wedstrijden werden gespeeld in een grote vijver, waarin enkele waterpolovelden waren afgebakend. Freddy Reyskens wist op dat moment nog niet dat er onder water struiken waren. Dit werd hem slechts duidelijk toen hij met zijn kleine 45-iger in zo een gewas terecht kwam. Toen hij even later gevraagd werd om een wedstrijd te leiden, sloeg hij, na eerst zijn blote tenen nog eens gestoten te hebben tegen een ijzer, door één van de tegels naast de vijver.

Het zestig jarig bestaan van de ploeg van herkomst van Paul Heeren, Aegir Eindhoven, ging ook gepaard met een polotornooi. Nadien was er een fuif voorzien en hier hebben de Hasselaren laten zien dat door hun aanwezigheid geen enkel feest kan mislukken. De Hollanders lagen dubbel geplooid van het lachen met de stoten die Buckinx, Vanmol, Reners en Nelissen die avond hebben uitgehaald. Veel hiervan is niet voor publicatie vatbaar, zodat

we ons enkel moeten beperken tot enkele gegevens zoals W.C.-papier en onderbroeken. In Duitsland was Eschweiler de plaats van bestemming. Aan de Duitse grens gekomen, besefte Paul Reners plots dat hij zijn paspoort vergeten had. Tussen Swaeb en Vandenhoudt in maakte hij zich zo klein mogelijk, maar toch haalde die verrekte Duitse douanier hem er tussenuit. Er hielp geen lievemoderen aan, hij mocht de grens niet over. Dan maar in razende vaart terug naar Hasselt en we waren net op tijd terug in Eschweiler om de wedstrijd te beginnen. Verliezen we die dan ook nog met 7-1.

Voor exhibitiewedstrijden zijn we altijd te vinden geweest, vooral omdat die gewoonlijk gevolgd werd door een drinkpartij. Het open vijftig meterbad van Hengelhoef werd de eerste jaren altijd geopend met een waterpolowedstrijd tussen Hasselt en Maastricht of Weert. Het eerste jaar regende het zo erbarmelijk en was het water ijskoud zodat we stijfbevoren uit het bad klauterden. Vooral Francis Vanmol had hier nogal last mee en bleek bij het einde meer weg te hebben van een blauwe Yeti.

Het gemeentelijke zwembad van Lummen werd ook officieel geopend door de poloploeg. De televisie zou getuige zijn van dit evenement, maar doordat de officiële plechtigheid nogal laat viel konden de televisiemensen onmogelijk op tijd in Brussel zijn voor de uitzending. Dan maar een opening geïmproviseerd. Met de poloërs als toeschouwers hield de burgemeester zijn zogenaamde speech, die door de televisie werd opgenomen. Nu deed de brave man net of hij sprak, maar in werkelijkheid bewoog hij alleen maar de lippen zonder dat er de minste klank uit kwam. Wij lagen dubbel geplooid van het lachen en de kijkers moeten 's avonds gedacht hebben dat de burgemeester een zeer spirituele man was. Er waren immers niets dan lachende gezichten te zien bij zijn toespraak. Maar nog was dit niet het einde van de leuke dingen. Al wachtend op de officiële opening gooiden de mannen van Aegir een balletje rond. Eindhovenaar Dolf smeed een bal naar doel die juist de dwarslat raakte. Wat hij vergeten was, was dat er nog geen netten gespannen waren en dat hij ei zo na een ruit van 15 vierkant meter in gruis had geworpen. Paul Reners droeg zijn steentje bij door één van de splinternieuwe plafondbagetten krom te gooien.

Verder hebben we ook nog een resem wedstrijden gespeeld tegen de universitaire ploegen van Leuven en Brussel, en mogen we de hardbevochten ontmoetingen met de Rijksnormaalschool niet vergeten. Het spreekt vanzelf dat meester Eddy Swaeb altijd met zijn school meespeelde en zijn karakter kennende verbaast het ook niemand dat hij zich moeilijk met de nederlagen kon neerleggen.

Dè propagandawedstrijd was de ontmoeting tussen de ploegen van Standard en C.N.B. in het zwembad van Hasselt. De stedelijke sportraad had namelijk een propaganda avond georganiseerd en als hoogtepunt was er voornoemde wedstrijd. Wij mochten de voorwedstrijd van het spektakel verzorgen tegen Olma Turnhout. Wedstrijd die we trouwens vlot wonnen met 13-2. Turnhout speelde op dat moment in tweede nationale.

Het laatste tornooi dat we gespeeld hebben was in het open 50-meterbad van Weert. Die dag was het weer niet van de partij en had iedereen zich flink ingeduffeld tegen de kou. Het water was wel verwarmd, maar eens buiten rilde iedereen zich blauw. Paultje Heeren had het lumineuze idee gehad van een fles cognac mee te nemen. Je had de gezichten van de Hollanders moeten zien. Na iedere wedstrijd haastten wij ons naar de kant, stak bijna iedereen een sigaret op en ging de fles cognac van mond tot mond. Zoiets hadden ze in Holland nog nooit gezien.

Dat de Hasseltse poloploeg graag geziene gasten waren in het buitenland, bewijst hun uitnodigingen in verschillende zwembaden in Nederland en Duitsland.

In 1969, om precies te zijn de 19de januari, wordt de Hasseltse poloploeg uitgenodigd door Kimbria Maastricht om een polowedstrijd te spelen tegen de jeugd ploeg van Zarragossa. Het was namelijk zo dat de oud-trainer van Hasselt, de Nederlander, beroepstrainer was geworden in Spanje en toen zijn ploeg een uitnodiging ontving om deel te nemen aan een zwemfeest

ingericht door Kimbria, had hij het lumineuze idee om zijn vroeger leerlingen aan te bevelen bij de Maastrichtse clubleiding. Om alles uit te leggen ontbreekt het ons hier aan plaats, maar enkele anekdotes willen wij u niet onthouden. De wedstrijd ging dus zoals gezegd gepaard met een internationaal zwemfeest en zoals het past wordt daar ook het nationale volkslied gespeeld na de voorstelling der ploegen. De voorstelling was al een ramp op zichzelf. Van een trainingspak hadden de meeste Hasselaren klaarblijkelijk nog nooit gehoord, zwijg stil van een uniform trainingspak. Terwijl de Nederlanders volledig in het oranje, de Fransen volledig in het blauw en de Spanjaarden in het bordeaux opgestapt kwamen, was er bij de Hasselaren slechts J. Sarlée die in smetteloos wit met de tricolore armband, niet uit de toon viel. De meute die daar achteraan kwam stal volledig de show. R. Heeren had zijn pull aangedaan, J. Fittelaer had zijn trainingsbroek geleend aan J. Strauven en F. Van Mol had zijn handdoek rond zich hangen. Toen de "Brabançonne" gespeeld werd stond R. Heeren mooi in de houding met een zware havanna tussen de lippen. Mensen, een zicht was dat!

Over de wedstrijd zelf kunnen we kort zijn: de eerste twee kwartjes liepen gelijkopgaand en met een 0-0 stand. In het derde kwartje liepen de goed getrainde Spanjaarden uit tot 2-0, waarop J. Fittelaer de hoop bij de Hasselaren even deed terugkeren door ook te scoren. Maar toen was de afgang compleet. Zoals de reporter van "Het Belang van Limburg" op 22 januari in zijn dagblad schreef: "Spanje-B - K.H.Z.V.: 6-1" en nog dit: "De vermoeidheid speelde in het vierde deel een grote rol, maar het bleef een mooie wedstrijd". Als slot misschien nog de Spaanse schutters: Piqueros, Moner II en Grafacos scoorden elk tweemaal. Terwijl de rest van het team bestond uit Moner I, Planella, Roca, Eujol, Cornella, Ricard. En tegen die mannen hebben de Hasselaren gespeeld!